

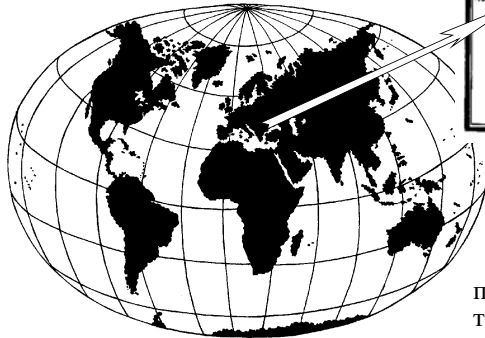
РОЗПАД РФ – ЦЕ ЄДИНИЙ СПОСІБ ЗУПИНИТИ ВІЙНУ В УКРАЇНІ

1

Варіантів перебігу російсько-української війни багато. Та перш ніж перейти до їх розгляду, варто оцінити дані, від яких можна відштовхуватися.

Росія. Вона поступово перетворюється на великий військовий табір, де головною державною метою залишається ліквідація незалежності України, що було офіційно проголошено керівництвом РФ на одному із засідань Ради безпеки РФ ще 1998 року (за Єльцина). Досі вони намагалися зробити це «мирно». Однак головною метою російської держави й – неминуче – всього російського суспільства була і ставатиме дедалі виразнішою та інтенсивнішою їхня головна ціль – ліквідація Української держави, українців та будь-якої інформації про них, яка суперечитиме російським історичним та етнокультурним ідеологемам. Таким чином, 1/6 чи 1/7 території суходолу планети з приблизно понад 100 або більше мільйонами населення, з невичерпною ресурсною базою, найбільшим у світі запасом ядерної зброї, активно зовнішньою політикою та економікою, не обтяженою ані законами, ані мораллю, критично важливо знищити «корумпований нацистський режим», який не лише «направ» на мирних росіян, але й своїм існуванням загрожує їхній самоідентифікації (любій їм, хоч і вигаданій), не дозволяє бути тим, ким вони хочуть бути. Власне, йдеться про сенс буття. Ні більше, ні менше.

Санкції з боку Заходу по суті вичерпано. Ніхто ембарго й блокаду, як це передбачено Статутом ООН, запроваджувати проти агресора не збирається, бо всі світові лідери і наймогутніші нації, як чорт ладана, боються російської «бомби». Отже, РФ лише на нафті продовжуватиме заробляти півмільярда доларів щодня, вільно плаваючи морями й світовими океанами у пошуках нових економічних дивідендів. Ніхто не збирається закривати російські дипломатичні представництва за кордоном, що гарантує москові, крім створення Кремлем позицій політичного впливу в країнах перебування, нескінченного потоку санкційної продукції для російського військово-промислового комплексу

та інших важливих ділянок військової економіки. РФ успішно використовує й країни-посередники для купівлі й доставки на власну територію майже всього, що хоче. Москва поступово створює табір союзників і країн-помічників, економіка яких починає працювати на російську перемогу. Після падіння й зупинки російська економіка починає поступово підійматися. ВПК, військові склади-бази, логістичні центри лише розростаються, і сьогодні не видно жодних передумов для якоїсь загрози їм.

Російська опозиція, як і сто років тому, посидить якийсь час за кордонами й почне допомагати «своїм». Власне, уже почала. «Українське питання» завжди об'єднувало росіян, незалежно від їхніх політичних поглядів і орієнтації. Нагадаю, що під час російсько-української війни початку 20-х років минулого століття 70% офіцерів Генштабу РККА були колишніми царськими офіцерами.

Мобілізаційний ресурс у РФ, незважаючи на відомі існуючі проблеми, кількісно, на перший погляд, невичерпний. Теоретично, за збереження існуючого стану речей, Росія може воювати століттями. Інша річ – як. Близько 5 млн українців на окупованих територіях і десь стільки ж – уже в РФ. Сотні тисяч українських дітей – майбутніх вояків армії РФ – вивезено в Росію. За даними їхнього Міністерства оборони, РФ має 12 мільйонів мобілізаційного ресурсу. За даними НАТО – не більше 4 млн. Ма-

буть, показник НАТО ближче до правди. Проте критичною для ЗС РФ є не кількість, а якість мобілізованих, яка з кожною хвилиною знижуватиметься. За рік агресор може поставити під рушницю не більше 300 тисяч «чмобиків». Держдума ухвалила законопроект про підвищення граничного віку (з 50 до 55 років) перебування в запасі армії РФ для солдатів, сержантів і прапорщиків, чим збільшила мобресурс щонайменше на кілька сотень тисяч осіб. Щороку в РФ народжується понад мільйон дітей, половина з яких – хлопчики. РФ зараз намагається збільшити народжуваність. Обмежено продаж контрацептивів. Депутат Мілонов запропонував усіх неодружених росіян старших 24 років примусово запліднювати. Далі вони ставатимуть ще винахідливішими, бо готуються до тривалої або й вічної війни. Одне слово, за пиху й надуману «велич» тамбовським селянам доведеться заплатити ціну, яку ніхто досі не платив.

РФ, незважаючи на прихильність українців до мантр типу «сама розвалиться», після планової підготовки до війни зі слабкою Україною упродовж останніх двох (насправді – трьох) десятиріч, росіяни, зіштовхнувшись з реальністю, переходять до наступного періоду: перетворення не лише російської держави, але всього російського суспільства до перебування у стані довготривалої війни.

Колос, справді, на глиняних ногах. Але великий і страшний, падіння якого лякає саме тих, хто міг би його штовхнути. У Москві свідомі своєї слабкості, тому беруть своє життя не менше, ніж Коцій Безсмертний. Власне, єдиною усвідомленою загрозою своєму щастю й навіть існуванню росіяни, як вони вважають, є Україна.

Тому для них ця війна є вітальною: або ми, або вони. І без розуміння цього жодні оборонні планування є тактичними рухами на шляху до стратегічної поразки. Принаймні, поки ЗМІ перебувають в Росії під контролем шовіністів, циніків і навіжених.

Тимчасом ця країна населена традиційно ворожими один до одного й агресивними, в принципі, етносами. Вона тріщить од міжнародної ненависті, релігійної нетерпимості, задрості й палає готовністю «пограбувати все нагробоване» у межах власної країни. Аби мати вплив на ці процеси, слід було починати відповідну роботу 10-20 років тому, а краще – 30. Хай би воювали на своїй території один з одним і всі з усіма. Але якщо не розпочати зараз, то через 10 років ми не зможемо перенести їхню зовнішню агресію й ненависть на їхню територію;

Звісно, для нас є більш оптимістичніші аналізи ситуації РФ з погляду її війноздатності, проте вони нічим не аргументуються.

2

Україна. Триває війна з ядерним, територіальним і ресурсним монстром – без достатньої для підтримки життєздатності й оборони економіки, без промисловості й нормального ВПК, без зброї й техніки. Щодня може бути знищено будь-що. У тому числі (вважаю, неминуче, якщо в РФ не досягне прийнятної для неї результату іншими засобами) за допомогою ЯЗ.

Ми навіть не знаємо, скільки в нашій країні було населення ДО війни, а тепер його на мільйонів 15 менше. Яка народжуваність в Україні – автору невідомо. Яка смертність на фронті – майже нікому не відомо. Економіка й ВПК ми не маємо, а наш мобі-

лізаційний ресурс – суттєво менший за мобресурс агресора. Самі ж українці, в разі окупації, лише збільшать армію агресора.

Мобілізаційний ресурс в Україні характерний тим, що, практично, всі призовники десь працюють і не дуже хочуть змінювати ситуацію, бо живуть нормально, як їм здається. Тобто, не рвуться на фронт, А в Росії це переважно безробітні й «декласовані» з периферії, де жодних можливостей заробити й отримати низку соціальних пільг, крім як у армії, немає.

Правдою є і те, що в царській/советській армії кращі офіцери, сержанти й солдати були українцями. Десь так само – сибіряки, але їхній оптимальний вищий рівень – сержанти. Отже, армія українців, за визначенням, має бути сильнішою за армію росіян. І це одна з причин, чому 24.02.22 у них «щось пішло не так», а Захід надає нам допомогу.

Оптимісти щось тут поправлять, бо ми ж «нація переможців» і «все буде Україна». (Для чого українцям, щоб російські етноси й решта світу стали Україною, не ясно. І це ставить прихильників гасла на той самий щабель, на якому перебувають росіяни.) Ну, але «то таке». Звісно ж, переможемо.

Захід. Власне, майже всі країни Європи, США, Канада, Австралія, Нова Зеландія і, мабуть, Японія, Південна Корея і Тайвань і, мабуть, деякі інші. Росіяни порухували, що країни, які надають нам допомогу (50+), це 15% чи то території планети, чи то від кількості населення планети. Проте вони ігнорують той факт, що це понад половина світової економіки, кращі технології й розвинені демократії, які мають і плюси.

Нічого нового, крім способів до-

сягнення мети, людство з часів Темних віків ще не вигадало. Найвразливішими для войовничих чужинців ставали окремі князівства, населені пункти. Важче було з тими, хто встигав об'єднатися. Кожна країна, місто чи плем'я, захоплене агресором, стало частиною агресора або сприяло наступним перемогам агресора. Так було, є і буде. Сьогодні Україна, в разі поразки, може стати або частиною агресора, збагативши його територією, армією й ресурсами, або служити інтересам колективної безпеки, яка складалася в ближньому європейському західному є регіоні. Можливість посилення РФ за рахунок України дещо бентежить наших західних сусідів. Але, ймовірно, це є головна причина їхньої допомоги.

Від періоду Другої світової війни умовний колективний Захід став обережніший і боягузливіший. Не виключено, що на такі речі вплив має насамперед (високий) рівень власного життя, (уявна) безпека, комфорт і відчуття й розуміння того, що живеш краще за більшість інших. Це, власне, егоїзм і, можливо, недалекоглядність. Приблизно те саме було в Європі й Північній Америці в другій половині 30-х років і врешті-решт призвело до світової війни. Але, якщо логіка не вписується у власні бажання, то вона ігнорується. Тим паче, що це явище небезпечно у демократичних суспільствах, де політики намагаються догодити часто далеко не кращим людським і суспільним рисам електорату.

Колос на глиняних ногах чудово ідентифікував слабкість демократичного суспільства – примхи й уподобання виборця, які, своєю чергою, формуються на знанні й незнанні, на переконаннях, на основі звичайних людських бажань, страхів і емоцій. Агресор має велетенські фінансові ресурси, він спрямовує мільярди доларів на створення й посилення в демократичному світі переконань, ідеологій, вигідних агресорові. Створюють і/або купуються політичні сили. Вони фінансуються й «розкручуються» на російські гроші. Потрапивши в національні парламенти, вони служать інтересам агресора, а потім, куплені, відкриють перед РФ ворота власних фортець. Тільки Трамп чого вартий!

Один з далеkobійних засобів, які РФ використовує на Заході, – страх виборця перед Апокаліпсисом. Він спрацьовує, про що свідчить позиція країн-членів НАТО на Вільнюському саміті. Найменше тут «винні» вояки

Годинник Судного дня

НАТО – вони лише виконують доручення урядів країн-членів, а уряди – доручення виборців. Демократія має свої великі плюси, але може мати й мінуси. Вояк НАТО – це виконавець рішень уряду або є просто носієм бажань і страхів виборця. Тези західних урядовців про те, що їхні країни підтримуватимуть Україну стільки, скільки треба, насправді, слід читати по іншому: будемо підтримувати доти, доки це подобатиметься нашим виборцям.

Теперішню політику Заходу, або, інакше кажучи, ставлення до російсько-української війни можна сформулювати приблизно так: «Війна має тривати так довго, скільки треба, аби РФ так ослабла, щоб уже не могла й не хотіла воювати. Ми поступово надаватимемо Україні зброю, аби вона виснажувала Росію. Якось буде. Там, у Росії, може, щось колись зміниться. Або Україна так виснажиться, що поступиться територією і ще чимось. Головне, аби РФ не застосувало ЯЗ. Територія агресора – табу для нашої зброї, бо росіяни можуть розсердитися й на нас. Найголовніше, аби війна не торкнулася наших країн. Якось буде. Рано чи пізно».

Те, що РФ обстрілює Україну ракетами, зробленими із західних компонентів, то таке, – головне, аби нічого західного не залетіло в Росію.

Якщо це так, то маємо набір безглузвих тез, покликаних виправдати страх, безвідповідальність і недалекоглядність політиків, яким «ще рік-два» якось треба протриматися до чергових виборів. Західний виборець, дійсно, не хоче війни, боїться «бомби», і саме на це й тиснуть росіяни. Власне, уже тиснуть, і ми бачимо логічні наслідки. Роки страхів перед Росією, цільові інформаційні кампанії, фінансування, за якими стоять Москва, врешті-решт можуть привести в західні парламенти критичну кількість політичних сил, які, аби «припинити війну», недвозначно запропонують Києву піти з агресором «на компроміс». Одним із пунктів «компромісу», на категоричну вимогу росіян, буде нейтралітет України (і Захід муситиме з цим погодитися, аби якось припинити війну), що програмує наступну, більш рішучу агресію з боку РФ, щойно вона підготується.

Захід не завжди перемагав. Досвід військово-технічної і навіть воєнної участі Заходу у війнах на території Кореї, Судану, Руанди й Сирії вказує на те, що ця допомога може й не призводити до абсолютного ефекту. Про-

те перемога РФ в Україні запланує низку наступних поразок Заходу у війні з РФ в майбутньому. Страх західного виборця й політиків перед російською «бомбою» (якщо цей страх допустити) буде використано ще не раз, а для його посилення «бомбу» буде неодмінно застосовано. Але то вже буде інша історія.

3

Стратегія Заходу присутності у війні чи біля неї залишиться незмінною: «Уповільнити ліквідацію Росією України з розрахунку, що, може, у РФ «щось зміниться» до того, як Україна, взагалі, зникне. А якщо Україна й зникне, то Росія так ослабне, що вже не зможе воювати далі. Ну, принаймні на якийсь час. А там далі, може, хтось щось придумає, але вже не ми. Зрештою, ми тут, взагалі, ні до чого».

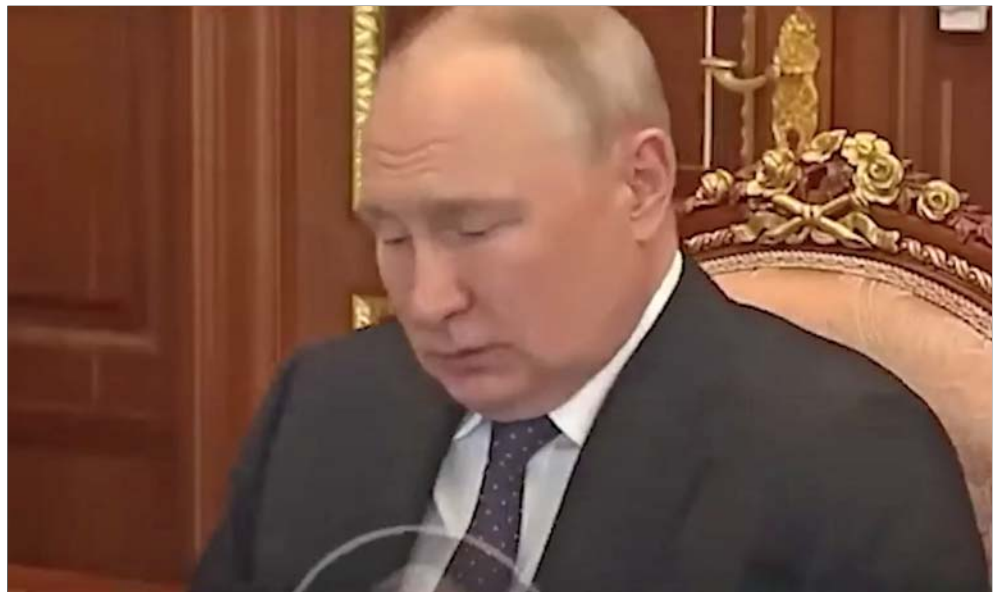
Якщо Україна не набуває достатньо наступальної зброї, яка б дозволила нам ліквідувати будь-де на території РФ будь-що, що служить війні, то версії розвитку подій усі сходяться до однієї, тому краще пройтися по її складових або тлумаченнях.

1. РФ може (і буде) воювати проти України «вічно», аж до досягнення цілей, на яких сама зупиниться, а Україна – поки їй надаватимуть зовнішню допомогу і допоки на її території від ракетного удару не впаде остання споруда. Скільки це триватиме – залежить від Заходу. Після того Заходу доведеться або утримувати на території теперішньої України якісь ЗС з залишків українців та представників інших держав-народів, або визнати поразку й передати Росії завойовану

нею територію. Враховуючи сьогоднішню позицію НАТО і ще більші згодом страхи Заходу перед Росією, уряди інших країн (крім Білорусі й Угорщини) не введуть власні армії на територію України. «Табу» на рос. агресію, терор, генцид, підлив Каховської ГЕС. Ще одним тестом стала реакція світу на погрози РФ топити будь-які цивільні судна в Чорному морі, що йдуть в Україну. ЗАЕС неминуче буде підірвано, коли в росіян з'явиться ризик втрати контролю над Енергодаром. Застосування Росією ЯЗ, щойно в Кремлі визнають це за доцільне, навіть не є предметом для обговорення.

2. ЗСУ нарешті обрало поки що оптимальний варіант ведення війни: ставка робиться не на швидке звільнення окупованих територій, а на знищення окупантів. Стратегія правильна, з огляду на те, що скільки б ми територій не звільняли, а вони знову лізтимуть і лізтимуть туди. Варіант є дошкульним для росіян, вимушеним для нас, але не є переможним, бо, як у випадку з Італією чи Німеччиною під час ДСВ, агресор може (і буде) воювати, доки на його території не буде знищено економіку, ВПК, логістику, а мирне населення після бомбардувань у власних містах і селах нарешті не захоче жити мирно. Тому чудове на сьогодні рішення ЗСУ про максимальне знищення росвоєків і їхнього майна на території України є тактичною знахідкою, проте не припинить війну, оскільки вона починається на території РФ і лише там може завершитись. Отже, див. варіант №1.

3. Надання Заходом Україні такої кількості зброї, техніки тощо, які б до-

зволили ЗСУ звільнити окуповані території. По-перше, дуже сумнівно, що нададуть. По-друге, заборона на використання того всього на території РФ робить агресора лише тактично вразливим. Виробництво зброї далекого ураження в РФ лише збільшуватиметься. Знищення російського ВПК, окупація РФ – виключаються. Тож вийде те саме – до останньої споруди й українці в Україні. Власне, див. варіант № 1.

4. Припинення війни внаслідок прийому України в НАТО або участі у війні на боці України інших держав не розглядається. Ми – самі. Отже, див. варіант №1.

5. Надання Україні засобів ураження, якими можна було б ліквідувати всю портову структуру на Чорному й Азовському морях і яка б могла знищити будь-який танкер чи суховантаж у акваторії тих морів. Це – 50% усього російського експорту. Фактичне блокування під приводом боротьби з тероризмом у «внутрішньому морі НАТО» (Балтійському) решти 50% рос. експорту (або надання Україні двох субмарин, здатних вести автономну контртерористичну операцію в північних водах). Зрештою,

Василь Шулженко

навіть закриття для російської торгівлі Чорного моря вже обвалить російський держбюджет. Без експортних грошей Росія довго воювати не зможе. А якщо прикрити й Балтійське, то економіка й ціла їхня держава впаде, і застосувати ЯЗ вже не буде сенсу.

Питання: як у Третью тисячолітті середньовічне збіговисько кочівників, бандуків, брехунів і позбавлених засад моральності маніяків (навіть якщо вони захопили могутню зброю), може перемогти великий сучасний високоорганізований високотехнологізований і розумний світ з його традиціями свободи, захистом прав людини, міжнародним правом і армією, що в десятки разів потужніша за той набір? Правда, П'єр Бульє у «Планеті мавп» приблизно так і уявляв майбутнє Землі, де розумних і розвинених, але безтурботних, лінкуватих і боягузливих людей перемогли хитрі, амбіційні, організовані, цілеспрямовані, хоч і значно менше розвинені, тварини.

Розпад Росії не призведе до потрапляння ЯЗ до рук терористів. «Коллективний Захід» навпаки продовжує боятися «війни з Росією», а ще більше – розпаду РФ, внаслідок чого ядерна зброя буцімто «може потрапити до рук терористів». Тимчасом лише двох (із численних) аргументів на користь доцільності доведення Росії до розпаду досить, аби переконатися в тому, що, по-перше, це єдиний спосіб припинення війни, по-друге, це єдиний спосіб, аби ЯЗ не перебувала в руках терористів.

Отже, перше: війна не припиниться ні через рік, ні через сто років, оскільки Конституція й політичний механізм РФ не передбачає виходу зі складу тієї держави будь-якої території, яка одного разу була Держдумою оголошена російською. Тобто, навіть якщо у разі якогось гіпотетичного безглузлого перемир'я Крим і чотири українські області залишатимуться у складі РФ за їхнім законодавством, росіяни одразу ж після уявного «припинення вогню» почали б готуватися до звільнення «окупованих територій». Що б вони не обіцяли, це вартувати не більше, ніж визнання Москвою незалежності України, ніж підписання «великого договору про дружбу», ніж визнанням кордонів України, «гарантій» за Будапештським меморандумом і «слова президента» Пригожину. Телебачення в Росії ніхто не скасує, істерія щодо захоплення «матері гарадів руских» «укробандерівців» лише посилюватиметься; народ, ро-

зілений і ображений воєнними невдачами, голосуватиме лише за політиків, які пропонуватимуть найжорстокіші заходи проти України й українців. Ми завжди були для них смертельними ворогами, але про це воліли мовчати, але тепер це стало мейнстрімом офіційної російської політики, російського народу. Тобто, без реформатування сьогодишньої російської держави війна за визначенням не може завершитися.

Друге. У США і загалом на Заході боялися, що коли ССРСР розпадеться, ядерна зброя може потрапити «до рук терористів», тому контроль за нею слід залишити Москві. ССРСР розпався, а ЯЗ як була, так і залишилася в руках терористів. Хто, як не заступник президента РФ в РБ РФ (друга людина в безпековому секторі Росії) Дмитрій Медведев щодня погрожує знищити ядерною зброєю Україну й Захід, якщо москвинам не віддадуть Київ? Де ще в світі є небезпечніші терористи, крім тих, хто наразі контролює всю советську ядерну зброю? ЯЗ не потрапила до рук терористів – вона в них залишилася, і розв'язати цю глобальну світову проблему можна лише шляхом ліквідації терористичної держави. Нехай навіть шляхом мирного розпаду, як це сталося у випадку з ССРСР. Нові державні утворення – Чечня, Сибірська республіка, Бурятія, Тува, Карелія, Московія тощо – боротимуться за політичне визнання у світі і за налагодження міжнародної торгівлі. Не буде Якутія, Кубань чи Курщина погрожувати комусь ЯЗ – у них з'являться нові цікавіші проблеми. Вони мінятимуть ядерну зброю на нове життя, або залишать її для оборони від таких самих терористичних постросійських новоутворень. Москва (і те, що біля неї залишиться) вже не воюватиме ні з Україною, ні будь з ким іншим – не до того буде. У будь-якому разі, воювати з нами й світом москвити вже не зможуть фізично – не буде ні людського ні економічного потенціалу.

Таким чином, розпад РФ – це єдиний спосіб зупинити війну в Україні, запобігти Третій світовій і позбавити терористів ядерної зброї.

Переформатування Росії в конфедерацію, перетворення її на мирну державу, відмова її від власної вигаданої історії та відмова від ЯЗ у ближчій, середній і далекій перспективі виглядає, щонайменше, утопічно.

Василь ЛАПТІЙЧУК

липень-серпень 2023